

ՄԱՅՐԱՄՈՒՏ

հեղինակ՝ Կարպիս Ճանճիկեան

Յորեաններու ետեւէն
խենթեցած խօլական կը վագեն
ծիրանի շողեր
-թեւեր մայրամուտի:

Ու բարձրաբերձ ժայռերու, բլուրներու
լուսոռոգ գագաթները կը կքին
մթնշաղին տակ հեւքոտ:

Սրտերը առագաստ բացած
հորիզոնը կը ճեղքեն...
Ու իմ սիրտս հոգնած երգի մը նման
-Ու իմ սիրտս
Յոգեվարք-
մեռած լճի մը հանգոյն
ձայն կու տայ, ալիք կու տայ
լռութեան մը խորքերուն:

ԵՐՆԷ՛Կ, ԶՈ՛ՒՐ

հեղինակ՝ Ռուբեն Սեվակ

Ո՛վ պիտի երգէ քու անփառունակ
Կեանքիդ միամիտ տաղը, մատա՛ղ ջուր,
Որ լո՛յծ դայլայլի մը պէս շարունակ
Կը փրփրիս, կ'երթաս դաշտերուն մէջ ուր՝
Դարե՛ր դարերով ե'րգդ է գոհունակ:

Ո՛վ պիտի պատմէ վագքերդ մշտուոր՝
Վայրի վարդերու երազանքն ի վար.
Ո՛վ պիտի ցույց տայ փրփուրներուդ խոր,
Յեւ ի հեւ կեանքիդ իղձերն հոգեվար,
Վէտ-վէտ սեզերու շոյանքն ալ բուր:

Լուռ անրջանքի պահուն ցայգային,
Ո՛վ պիտի պատմէ խիճերուդ լեզուն,
Ո՛ր հեքիաթունակ սերն ուռնիին,
Երբ մութ գիշերով իրեն աղագուն
Ոստերը, փախչող հոգւոյդ կը հայի՛ն...

Միամի՛տ վտակ, դարերէ ի դար
Դուն մամռոտ ճամբեդ կ'երթաս անմուր.
Ու երբ կը մեռնին շուրջդ անմխիթար՝
Գարնայնի գույն-գույն ծաղիկներդ բուր,

Երկու քարի մեջ կ'երգես անդադար:

Երևե՛կ քեզ, վտա՛կ, մեռնիլ չունիս դուն.
Արցունքէ մարմինդ կը վարես անվերջ,
Գիշերներու մեջ միայնակ, արթուն,
Անսկիզբն, անվերջ, վտիտ փոսիդ մեջ
Կ'երգես, երևե՛կ, ջուր, վախճան չունիս դուն...

ՈՒ երբ այս տողերն մրոտող նիհար
Ձեռքէն օր մը լոկ պուտ մը հող ապրի,
Ուրիշ քերթող մ'այ, ինձի չափ հիմար,
Պիտի գայ հարկաւ երգերդ վայրի
Հանգի, չափի տակ առնելու համար:

Մինչև յաւերժօրէն կեանքո՛ւտ, զուարթո՛ւն,
Պիտի կարկաչէ քու ջուրդ հարաշարժ՝
Հեզնելով արուեստն ու կեանքը մարդուն...
Ո՛վ անմահութեան ստուեր գետնաքարշ.
Վտա՛կ, երևե՛կ քեզ, մեռնիլ չունիս դուն:

ՄԻ՛ ԼԱՑԱՑՆԻ

հեղինակ՝ Սիլվա Կապուտիկեան

Մի՛լացացնի շատ եմ լացել, սիրելիս
Դու մի՛ կարծիր պաղ եմ այսպես ու գոռոզ,
Սիրտս շատ է լցված եղել վերքերով,
Սպիներից է կարծրացել, սիրելիս:

Հոգնել եմ ես ցավոտ, դավոտ սերերից,
Ամենքի դեմ սիրտս բացած, աչքս՝ փակ,
Քար է եղել նրանց շքեղ կրծքի տակ,
Իսկ ես, ավաղ. սիրտ եմ կարծել, սիրելիս:

Հոգնել եմ ես, թող որ քնեմ ես հանգիստ,
Մանկան նման՝ ծնկիդ գլուխս դրած,
Ինձ ինայիր ու գուրգուրա ինձ վրա,
Ժամս է արդեն իրիկնացել, սիրելիս...

ՏԱՐԲԵՐՈՒԹԻՒՆ

հեղինակ՝ Չահրատ

Կիկօ աչքերուն ակնոց է առեր
Ուր որ կը նայի կապոյտ _ կը տեսնէ
Երկինքը կապոյտ ծովերը կապոյտ

Սիրած աղջկան աչքերը կապոյտ
Ուր որ կը նայի կապոյտ կը տեսնէ

Ակնոցը քթին չորս դին կը նայի_
Կ'ըսես ծովերը կապոյտ էին միշտ
Կ'ըսես երկինքը կապոյտ էր արդէն
Չի հաւատար որ _նոր տեսայ կ'ըսէ
_Ակնոցը քթին չորս դին կը նայի

Կիկօ աչքերուն ակնոց է առեր
ՅԻՄԱ կապոյտը կապոյտ կը տեսնէ

ՀԻՆ ԵՐԱՁՆԵՐ

հեղինակ՝ Հերանուշ Արշակյան

Օրերն արա՛գ միշտ կը սահին,
Անհետ կ'ըլլան երազներն հին,
Բաղցրութիւնով օժտուած վերջին,
Ասուպներու պէս կը կորչին:

Հին երազներն ա՛լ չեն յիշուիր,
Մոռցունքին գոգն կ'իյնան նանիր,
Ծուէն-ծուէն ամպի նման՝
Փչող հովէն ցիր-ցան կ'ըլլան:

Մեն-մի թռչող երազին հետ,
Կաթիլ մ'արիւն կ'ըլլայ անհետ,
Յիշատակին հողակոյտէն՝
Կյո՛ր կաթիլներն վերք կը բուրեն...